

Wõta ja loe!

№ 17. — 2. aastafäit.

Fr. B. ...
Eesti ...
Raamatukogu

„Olen kadunud mees!“

SP,
7260

Need olid viimased sõnad, mida prantsuse marschall Bugeaud oma surimoodil ütles. Kui põrutaw! Kui tihti oli wana sõjamees wõidelnud keelega parlamendis ning Euroopas ja Aafrika lahinguis mõõgaga, kuid liiga wähe oli ta mõistnud sellest wõitlusest, millest Salomon ütleb: „Kes oma wihameele (patu) üle walitseb, on suurem kui see, kes linna wallutab.“ Sps. 16: 32.

Igawiku läwel ei maksnud enam marschalli aukraad, ning surm-öö pimeduses kahwatusid kõik ordenid. Palju oli ta wast elus wõidelnud ja wõite saanud, kuid seal oli tal tegemist ihiega, kelle ees warisef kokku ta jõud ning kellele pidi, külm higi otsmikul, alla wanduma nende põrutawate sõnadega: „Olen kadunud mees!“ See on kui uppaja hüüd, kes näeb, et tal pole enam lootust kaldale pääsemiseks.

Kõik kadunud: hing ja igawene õnnistus!

Milline wastand sellele on ihe teise juure sõjamehe, Pauluse tunnistus: „Seeft Kristus on minu elu ja surm mu kasul!“ Wil. 1: 21.

Tõsine tarkus on elada nii, et wõib õieti surra. Ja jeda wõidurikast uut elu pakub surmamõitja Jeesus igalhele, kes ta juure tuleb.

Kuid imelik weel selles loos on, kuidas need sõnad oma mõju awaldasid. Kuna ülalmainitud sõnad seifid ihes lehes, panid nad ihe noormehe, kes jeda lehte luges, sügawalt järel mõtlema. Ta tuli teadmusele, et ka temagi Jumala ees on üks kadunud mees. Ta ihe jutustab: „Kui ma jeda kohta lugesin, haaras see mind wägewasti, mu südametunnistus ärkas. Prantsuse marschalli surimoodi seifis mu waimusilme ees. Kui palju wõimalust, kui kristlasel, oli mul oma hinge eest hoolitsemiseks, kuid ma poluud midagi selleks teinud. Millised anded ja warandused oli Jumal mu kätte usaldanud, kuid ma polnud nendega kaubelnud. Ma tundsin end nii waejena. Kuid see wiis mind Kristuse juure. Kuigi olin kaua elanud pattudes ja pahades harjumustes, sain ma meeleparandamises kõigest wabastatud.“

Oigu see ka meile igalhele hotatuseks, et keegi oma armuaga ei raiskaks, hooletusse jättes surematu hinge, waid õigel ajal wõiksimetulla Isjanda juure, kes meie elu wõidurikaks teeb.

Teofil olem pilt.

On pilte, mida inimene ei näe küll ihufilmadega, kuid mis seisavad siiski ta waimufilmade ees. Nii näiteks ju ka kunstnikud näewad oma waimuilmas ettekujutatawaid pilte, mida nad püüawad maalides edasi anda.

On weel üks pilt, mille kohta on öeldud: „Igalhe ees seisab pilt sellest, mis ta peaks olema, ja kuni see pole walmis, pole ka inimese rõõm täielik.“ See pilt wäärib kogu meie eluaegset tööd ja pingutust ja see on siis ka elutöö. Walud, kurwastused, töö, palwe ja palju Jumala armu läbielamisi kuuluwad suure kunstniku maalikasti wärwide hulka, milledega ta töötab selle pildi walmistamiseks.

Kord tuleb päew, kui pildilt, mil see walmis on saanud, wõetakse riie eest ja siis peab wäljapaistma, kui kaugele on meie juures töö edenenud. Apostel Johannes, suure Meistri andekamaid õpilasi kirjutab selle kohta:

„Mu armsad, meie pole weel mitte awalikuks saanud, mis meie saame olema, aga meie teame, kui ta awalikuks saab, et meie tema farnased peame olema . . .“

Kristuse farnadus on meie sifemise inimese arengu suur lõpp=eesmärk. Kui paljud aga peawad kurbusega nägema, kui ebatäiuslikud nad on sel päewal ja seda seepärast, et pole annud wõimalust Meistril tegufemiseks.

Meie elu eesmärk ei pea olema waewalt päästetud, waid Kristuse farnaseks saamine.

„Karwa pealt.“

„Ja karwa pealt oleks õnnetus juhtunud. Ei puudunud palju, siis oleks midagi kohutawat sündinud. Karwa pealt oleks lihe rumaluse teinud.“

Nii paljudes asjades leiaksime seda mõistet. Urwed olgu karwa pealt õiged, s. o. täpsed, et nad lõpuks kokku klapiksid. Kui peen niit on iseenesest karw, ja ometi kui suurt, tähtsat osa etendab ta. See jutustab, et iga wäiksem asi meie elus, iga näilifelt tähtsusetu hetk mõib alla ääretu tähtis ja otsustaw. Kuid seda õpime alles wast siis hindama ja mõistma, kui oleme kord neid lasanud mööduda. Mõnel on aega palju, aga kui kord on rongilt maha jäänud $\frac{1}{2}$ minutilise hiltnemise tõttu, siis alles mõistab ta, kuiwõrd kallis on aeg, sest karwa pealt oleks ta rongile jõudnud, kuid siiski hilineb.

On tähtis, et meie oma elus igat asja ja tegewust õieti reguleerime, tähtsam weel aga see, et igaweste asjadega õieti arwestaksime ja algaksime õnnistust taga nõudma, kui selleks weel aeg on. Mitte asjata ei ütle Jumala sõna: „Nõudke Jehoomat, kuni ta leida on!“ Jes. 55 : 6. Kord tuleb aeg, kus see on wõimatu. Siis pea-

wad mitmed tunnistama: „Karwa pealt oleksin pääsnud, kuid nüüd on hilja!“ Ei pea me iialgi oma eesmärgiks seadma pääsmise ja õndsaksaaamise üle juukse karwa s. o. kuidagi wiisi, waid Jumala tahtmine on, et sellega juba warakult peale hakkaksite, et elada siin maa peal juba üht õnnist elu, mis oleks kasuks kaasinimestele.

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

16

Weel külastas ta teiji haawatuid ja ruttas wiimase koju, wäsinud päewajündnuisist; tal tundus, kui oleks ta teises ilmas ja imestas ühtlasi, et nii tiirelt möödunud aeg. Kodus leidis ta eest ootawa abikaasa, ja Alice, Klaara ja Betty tulid talle wastu, kui ta astus torebasse, walgustatud elutuppa, Willy tuli ta alla, ja härra Hardy jutustas omastele päewa elamuisist.

Kõiti pörutas Scoville'i surm, ja proua Hardy kaalus kohe, kuidas ta wiiks waejale perekonnale abiks olla. Betty tahtis ühe lastest enda tuppa wõtta, ja Alice tegi plaane õnnetute toetamiseks.

„Kus on Georg?“ küsis härra Hardy äkki sõõgilaua ääres.

„Ta ütles end Bramleyde poole kutjutud olevat,“ ütles Klaara.

Härra Hardy ei wastanud midagi. Ta poja ükskõiksus tegi talle walu. „Kui ta teab, et elan weel nii wähe aega waid, kas ta ei oleks wõinud jääda koju?“ Ent siis noomis teda ta sündnuttunnistus ja ta küsis endalt: „Mis olen ma teinud wiimase kümne aasta kestel seks, et wõita Georgi armastuse ja usalduse ja teda hoida emale halwast teelt?“

Pärast sööki istus härra Hardy oma abikaasa kõrwale ja ütles lahkelt: „Marie, mis pean ma tegema, pean ma sulle lugema midagi, nagu heal wanal ajal?“ „Ei, räägime parem,“ wastas proua Hardy neelates piiaraid. „Ma ei mõista, mis see kõik tähendab. Ma olen terve päewa palunud. On sul ikka weel samad mõtted kui täna hommikul?“

„Marie, ma olen enam kui kindel, et Jumal on minuga rääkinud. See teadmine on päewafestel weel jüwenenud. Seistes Scoville'i laiba juures, waldas mind teadmine mu isekast elust. Oh, mis olen Jumala heidust nii kurjasti tarwitanud?“

Pikema waikimise järele rahunes härra Hardy ja hakkas mõtlema, mis ta teeb oma teisel päewal. Ta jutustas omaist kõnelusest töökõllestega wabrikus. Ta küsis Klaaralt nii südamlikult ja armastuses, mis teda waewab, et Klaara ühte jüda julas, ja ta pisarafilmil isale kõit jutustas.

Härra Hardy lubas teisel päewal külastada Jakob Roytonit, selle wahetord Klaaraga talle seni tundunud waid lapsenänguna.

Klaara oli õnnelik, tundes isa armastust.

Sähenes kehtöö. Härra Hardy oli hea kodus; ta oli rõõmus, et wõis weel lühikese aja olla kasuks neile, kes armastasid teda. Äkki ütles ta: „Tahaksin, et Georg tuleks ta koju, siis oleksime kõik koos. Kuib nüüd on aeg minna magama sulle, Betty, ja meile kõigile.“

Samal hetkel kuulusid samme, lohistamist ja siis usketella helistamist. Härra Harry tõusis, et wäljuda, kuid ehmunult hoidis abikaasa teda tagasi: „Do, ära mine, Robert, ma kardan ju pärast!“

„Miks, Marie, ei juhtu midagi, ära kardad!“

Siiiski oli temagi ehmunud. Ta läks ukse juurde, naine ja lapsed järgnesid talle. Ta awas ukse, ja tats sõpra — üks neist sama, keda näinud härra Hardy päewal hotellis — talutasid ta poega Georgi, kes ei sunnud üffi seista. Ta oli joobnud! Nii lõppes esimene härra Hardy seitsemest päewast.

(Järgneb.)

Wiisil: Ma kumardan sind armuwägi. 445.

Dh tõsta filmad taewa poole, Sa mitmest murest murtud hing,
:; Ja looda Päästja armu peale, Ta pole unustanud sind. :;

See Jumal, kes maailma loonud Ja toidab linde taewa all,
Kes su eest risti küljes poodud, Küll annab, mis on woja sull'. :;

Dh waigista end, nutja süda, Pea Jõsand tuleb abiga. :; Mii
suur ei ole veel su häda, Et ta ei jõuaks aidata. :;

Wiisil: Müüb on see päew ju lõppenud P. 18.

Dh räägi sellest üksford weel, Kuis Jeesus armastab, See on
nii armas kuulda mull', Et ta meid armastab.

Koor: Jeesu nimele kiitus! Jeesu nimele austus! Ta
armastab mind, armastab sind, Armastab sind, nii kui ka mind.
Ta armastab mind, armastab sind, Armastab mind ja — sind.

Ta waatab mu peal' armuga, Dh seda armastust! Ja ütleb :
su eest surin ma, Dh seda armastust!

Wiisil: Sigemal Jumal sull'.

Noorus, sind hüütakse, Aeg üürife! Päästa sind püütakse, Aeg
üürife! Su kuldne kewade Läeb mööda kiireste, Ei tule tagasi, Aeg
üürife.

Pea närtfib elu õis, Aeg üürife, oh kuhu saad ja siis? Aeg
üürife; Maailma rõõm ja lust Toob palju wiletsust, Ja wiimaks
hukatust, Aeg üürife!

Surm tuleb ootmata, Aeg üürife, Wiib noori ära ka, Aeg
üürife! Dh nõua hoolega, Et õndsaks saaksid ta, Kui pead surema,
Aeg üürife!

Wiisil: Dh waga Jumal, kes. 230.

See kõik on meie süü, Mis sina, Jõsand, kannad, Sa meie ase-
mel End armust ohwriks annad. Sa ristisambale Läed meie foor-
maga; Sest sina, jüüta Tall, Mis kurja tegid sa?

Su mõttlus meie mõit, Su surm meil' eluks saanud, Su kõied,
paelad ka Meil' wabaduse toonud. Su rist on meie rõõm, Su haa-
wus õnnistus, Su weri patusel' Ta ainus lunastus.

Toimetaja Peeter Sinf. „Wõta ja loe“ a 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Jmub
2xkmõ. Maksab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-
mismisjoni heaks, tellimisi ja taastõid Jaata toimetaja aaresfil P. Sinf. — Päifele 5—7,
Tallinn Tellida wõib ka Briti & Wäljam. Piiblijelstift, Ratastaewu 4 Tallinna;
sealjamas jaada ka igaluguseid piibleid ja piibloji.
R.-U. „Kõilwaja“ trüff, Keilas 1933.